

Een platform voor professionals of vrijwilligers?

Context. Tijdens de kennismakingsoefening verdeelden we de groep in subgroepjes, naargelang de grootte van professionele inzet per praktijk. Deze groepjes wisselden gedurende 20 minuten uit over de centrale vraag: “We richten ons op zowel grote én kleine praktijken, of praktijken met/zonder beroepskrachten. Dat geeft verschillende snelheden, is dat een probleem?”

Tafel 1. Ik werk in een praktijk waar meer dan 3 beroepskrachten in werken

Verslag. Bart Rogé

Alle mensen aan tafel waren betaalde krachten wiens loon wordt betaald uit verschillende beleidsdomeinen (jeugdwerk, welzijn, integratie...) en verschillende beleidsniveaus (lokaal, Vlaams, Europees...). Iedereen kon beamen dat de kracht van hun organisatie rust in het combineren van betaalde krachten met het engagement van hun vrijwilligers. Het netwerk van beroepskrachten en dat van vrijwilligers vullen elkaar aan en maakt een werking sterker. Zeker als je naar maatschappelijk kwetsbare groepen werkt, zijn beroepskrachten een must. Ze zijn een vertrouwd gezicht, ze ondersteunen gericht en ze houden de sociale focus in de werking scherp. Iedereen vond het waardevol om op gerichte momenten ook vrijwilligers uit te nodigen op het platform. Het is belangrijk om hun perspectief mee te nemen in alles wat op het platform besproken en ontwikkeld wordt. Het platform kan ook een leeropportunity zijn voor vrijwilligers. Zo leren ze het sportlandschap en de uitdagingen die er spelen beter kennen.

Tafel 2. Wij hebben minder dan een beroepskracht ter beschikking in onze praktijk

Verslag. Zeno Nols en Pieter Debognies

De meerwaarde van het platform werd gezien in het creëren van een gemeenschappelijke identiteit: “*nu weten we waar we bij horen*”. Dit platform werd gezien als een kans om gezamenlijk op het beleid te wegen en om een aangepast subsidiereglement te eisen. Het werken met minder dan 1 voltijdse werd gezien als niet ideaal, al werd wel gezegd dat dit afhangt van het aantal partners. Soms kunnen goede samenwerkingen met partners ertoe leiden dat men relatief veel kan doen met minder dan een beroepskracht. Veel van de aanwezigen gaven echter aan dat ze quasi elke week meer uren doen dan dat ze zouden mogen in hun contract. Ze vinden het jammer dat ze hiervoor niet vergoed worden, maar zien het anderzijds als noodzakelijk om hun werk goed te kunnen uitvoeren.

Het lijkt dus dat de taak- en tijdsbepalingen verbonden aan bepaalde contracten niet matchen met de noden van de praktijkwerker en het lokale werkveld. Iemand geeft aan dat dit komt omdat er geen doordachte visie is op kansarmoede, waardoor het werkveld niet de nodige manschappen en middelen krijgt. Een andere oorzaak werd gezien in het feit dat sociaal-sportieve praktijken bij subsidieaanvragen “*altijd ergens tussenvallen, ze zijn niet het een, maar ook niet het ander*”.

Verder werd er in deze debattafel ook nog gesproken over hoe men in clubs met verschillende inkomensgroepen kan zorgen voor een fair lidgeldsysteem. In Beerschot Atletiek betalen bepaalde ouders meer dan andere ouders, wat duidelijk wordt gemaakt bij de inschrijving. Het feit dat dit vooraf besproken wordt werd gezien als essentieel omdat zo ouders mee te krijgen in een systeem van solidariteit. Betty gaf aan dat zij nu bijna alles betalen voor bepaalde jongeren (uit sponsorgelden), maar dat dit financieel niet haalbaar zal blijven, waardoor er nood is aan een systeem van interne solidariteit. Dit staat soms wel op spanning met een gevoel van eerlijkheid.

Tafel 3. *“ik werk in een praktijk van 1 tot 3 beroepskrachten”*

Verslag. Pascal Delheye

In deze tafel is de consensus dat vrijwilligers nodig zijn, maar dat het niet gemakkelijk is om ze te managen bij een organisatie waar er maar 1 beroepskracht is. Wanneer er een vrijwilliger/lesgever wegvalt, moet die beroepskracht het vaak overnemen (of voelt zich daartoe geroepen, want anders kan de les niet doorgaan). Er wordt opgemerkt dat een verdere professionalisering nodig is om tot een goede organisatiebalans te komen en om de rollen tussen vrijwilligers en beroepskrachten beter te kunnen afbaken.